

תחת צו איסור פרסום

יואב יצחק, עיתונאי, ת.ז. 054878483
עיתונות זהב בע"מ, ח.פ. 512196650
ע"י ב"כ עוה"ד יורם מושקט ו/או אוריין
אשכולי ו/או שירה רייך ו/או מנחם אברהם
מרחוב יהודה הלוי 85, תל-אביב 6579614
טל': 03-5662038; פקס': 03-5609882;
yoram@muszkat.co.il

המבקשים;

בעניין:

המערערת בע"א 7426/14
והמשיבה 3 בע"א 7474/14

פלונית
ע"י ב"כ עו"ד רוני אלוני-סדובניק ועו"ד יצחק דוידוב
ת.ד. 11294 תל-אביב מיקוד 6111201
טל': 03-5280926; פקס': 077-2342701
ronione@netvision.net.il

המערערות 3-1 בע"א
8119/14 והמשיבות 2-1 ו-5
בע"א 7474/14

1. פלונית
2. פלונית
3. פלונית
ע"י ב"כ עו"ד עמוס ון-אמדן ועו"ד שולמית הראל שוורץ
מרחוב כנרת 5, בני ברק
טל': 03-6124505; פקס': 03-6124626;
shlomit.h.schwartz@gmail.com

המערערת שכנגד והמשיבה
4 בע"א 7474/14

פלונית
ע"י ב"כ עו"ד עידן פפר ועו"ד אורטל לגזיאל
מרכז עזריאלי 1, המגדל העגול, תל אביב 6701101
טל': 03-6074444; פקס': 03-6074422;
idanf@gkh-law.com

(להלן יחד:
"המערערות")

נגד

המשיב בע"א 7426/14
ובע"א 8119/14 והמערער
בע"א 7474/14

עו"ד אורי דניאל
ע"י ב"כ עו"ד סיני אליאס ועו"ד מורן שטיבל
דרך מנחם בגין 52, תל-אביב 6713701
טל': 03-7513000; פקס': 03-7513300

(להלן: "המשיב")
המשיבים;

בקשה לביטול צו איסור פרסום

1. המבקש יואב יצחק הינו עיתונאי, מו"ל ועורך של אתר החדשות והתחקירים News1. המבקשת עיתונות זהב בע"מ, הינה הבעלים והמפעילה של אתר News1. המבקשים אמונים, מעצם מהותם, גם על חשיפה ופרסום של עניינים שיש בהם משום חשיבות חברתית ועניין לציבור.

2. במסגרת פסק דינו מיום 14.3.16 הוציא בית המשפט הנכבד "צו איסור פרסום שמותיהן ופרטיהן

המזהים של המערעות."

3. המבקשים עותרים לבית משפט נכבד זה להסיר את צו איסור הפרסום שהוטל ולהתיר את פרסום שמותיהן ופרטיהן המזהים של המערערות, וזאת נוכח העובדה שלאחר מתן פסק הדין בתיק דנן הפרו המערערות את צו איסור הפרסום בעצמן ופרסמו עצמן בציבור, במסגרת הפגנות שערכו - בלוויית שלטים הקוראים את שמן המלא וכמי שנאנסו על ידי המשיב. יתר על כן, חלק מההפגנות בוצעו על-אף צו למניעת הטרדה מאיימת שניתן ביום 18.3.16 (לאחר מתן פסק הדין בתיק דנן).
4. בכך הסכימו המערערות, בין במפורש ובין מכללא, על פרסום שמותיהן ופרטים מזהים אודותיהן.

ואלה נימוקי הבקשה:

העוררות פרסמו את שמן והזדהו בציבור לאחר מתן פסק הדין

5. מקרה זה חריג ביותר נוכח הפעילות המאורגנת אשר ביקשו למתג את המשיב כ"אנס סידרתי", ואף את החמלה אותה הציג בית משפט נכבד זה עת הטיל צו איסור פרסום על שמותיהן של המערערות נוכח ה"אפקט המצנן", השיבו המערערות ריקם.
6. כפי שידוע למבקשים לאחר מתן פסק הדין של בית משפט נכבד זה הוקמה קבוצה בפייסבוק שכותרתה "עורך דין אורי דניאל אנס בחסות החוק", רצ"ב דף הפייסבוק כנספח 1. במסגרת קבוצת הפייסבוק נכתב: נפגעות עו"ד אורי דניאל דורשות צדק!, בצירוף תמונות של המערערות ובני משפחה תוך זיהוי שהן נאנסו על ידי המשיב. רצ"ב כנספח 2.
7. למרות שהוצא צו הטרדה מאיימת בהליך שהתקיים בין הצדדים ונאסר על המערערות להפגין ולהטריד את המשיב, לאחר מתן פסק הדין בהליך זה, וכפי שניתן לראות מנספח 1 לעיל, הרי שמהערערות, בני משפחתן וחבריהם הפגינו מול בית המשפט העליון ומול בית המשפט השלום בתל-אביב, כאשר הן מחזיקות שלטים המזהות אותן זהות את עצמן בשמן המלא וככאלה שהן נאנסו על ידי המשיב. להלן דומאות לפוסטי שהועלו במסגרת קבוצת הפייסבוק:
8. ביום 29.3.16 הפגינו המערערות, בני משפחתן וחבריהם מול בית משפט השלום בתל-אביב, כאשר המערערות מחזיקות שלטים המזהות את שמן המלא (שם פרטי ומשפחה) והכולל כיתוב כי הן הנאנסות. (עמ' 3 לנספח 1)

וכך נכתב בפוסט מפי תמר אסיף ביום 29.3.16 בשעה 21:13:

"השופטת לנפגעות אונס: 'אסור לכן להפגין'

ביהמש אסר על המתלוננות נגד עו"ד אורי דניאל להפגין והציע להן לאפסן את חוויית האונס; הבוקר הפגינו המתלוננות, בני משפחתן וחברים, מול ביהמש בת"א מבלי להפר את הצו, האך המשטרה פיזרה אותן. לפוסט צורפו תמונות כאמור.

9. ביום 28.3.16 הפגינו המערערות, בני משפחתן וחבריהם ברחבת בית המשפט העליון בירושלים, כאשר המערערות מחזיקות שלטים המזהות את שמן המלא (שם פרטי ומשפחה) והכולל כיתוב כי הן הנאנסות. (עמ' 5 לנספח 1).

וכך נכתב הפוסט מפי תמר אסיף ביום 28.3.15 בשעה 15:40:

"הפגנה שהתקיימה בשעות הבוקר ברחבת בית המשפט העליון בירושלים"
לפוסט זה צורפה סדרת תמונות כאמור.

10. 27.3.16 הפגינו המתלוננות, בני משפחתן וחברים ברחבת בית המשפט השלום בתל-אביב, המערערות מחזיקות שלטים המזהות את שמן המלא (שם פרטי ומשפחה) והכולל כיתוב כי הן הנאנסות.

וכך נכתב הפוסט מפי תמר אסיף ביום 27.3.16 בשעה 23:39:

"המתלוננות נגד עו"ד אורי דניאל: "נאנסנו, ניאבק עד שהאמת תיצא לאור!"

המתלוננות נגד עו"ד אורי דניאל לא מוותרות: "נאנסנו, ניאבק עד שהאמת תיצא לאור. הפוליגרף לא משקר, האיש שאנס אותנו משטה בבית המשפט ובציבור, לא ישתיקו אותנו".

היום מחוץ לביהמ"ש השלום בת"א עימות בין אחת המתלוננות לעו"ד דניאל.."

11. התמונות ופרטים מזהים על המערערות אף שותפו בדף הפייסבוק של Ayuli Spiegel, הרצי"ב **כנספח 3.**

12. לא זאת בלבד, ברחבי הרשת פורסמו שמותיהן של המערערות בשל ההפגנות שקיימו ותוארו לעיל ובפרסום פסק הדין של בית המשפט קמא.

13. ביום 27.3.16 צייך הכתב איתמר קציר לענייני משטרה ומשפט בתל-אביב מרשת גלי צה"ל את הציוץ הבא, הרצי"ב **כנספח 4:**

”למרות פסיקת בית המשפט העליון – המתלוננות נגד עו”ד אורי דניאל ממשיכות להפגין מולו. היום דיון בצו ההרחקה שהוצי נגדן.”

ל”ציוץ” זה נתלוותה תמונה שבה המערערות מחזיקות שלטים המציינים את שמן המלא ושהן הנאנסות.

14. אתר MishpatSheker.com, תחת הידיעה ”המבצע לטיהור שמה הטוב של השופטת דליה גנות”, פרסם את פסק הדין של בית המשפט קמא, כאשר שמות העוררות המלא מצויינות בפסק הדין (זאת בטרם הוסרו שמותיהן ותוקנו ל”פלונית”). נמצא בכתובת: <http://wp.me/p4qMXR-1QK>

15. כפי שניתן לראות מדוגמא אחת של דפי הפייסבוק ונתונים הפזורים ברחבי הרשת, המערערות עשו דין לעצמן והפרו את צו האיסור הפרסום שניתן ובחרו להיחשף ולא להינות מההגנה שנתן להן בית משפט נכבד זה.

16. כאמור התנהלות המערערות לאחר מתן פסק הדין מהווה המשך ישיר להתנהלותן המתוארת במסגרת פסק הדין ועל כן אין כל מניעה מלפרסם את שמן. יחד עם זאת ודווקא בשל זאת, מבוקש לפרסם שאת שמן של המערערות שעושות בהליך המשפטי חוכא ואיטלולא.

למבקשים מעמד של ”צד” בבקשה:

17. למבקשים זכות עמידה בדיון שכן הם עומדים בעניין זה בנעלי הציבור, אזרחי המדינה, להם קיימת ה”זכות לדעת”. המבקשים מבקשים למסור לציבור הקוראים את המידע ובוודאי כך כאשר מדובר בעניינים בעלי אופי תקשורתי – חברתי – משפטי.

18. בבש”פ 658/88 מחמוד סארי חסן נ’ **מדינת ישראל**, פ”ד מה (1) 670, בעמ’ 693, קבע כבי’ השופט ברק (כתוארו דאז), כי:

”צד אינו רק מי שעל פי המסמכים הפורמליים הוא בעל דין. צד הוא גם מי שנתקיים בעניינו הליך אשר הכריע בדבר זכותו ‘ההופלדיאנית’ (בין זכותו במובן ‘הצר’, בין חירות, בין כוח ובין חסינות).”

ובהמשך (שם, בעמ’ 694-693):

”אם בית המשפט סגר את הדלתות לבקשתו של צד, ועיתונאי מבקש לפתוח הדלתות; **אז הופך העיתונאי להיות צד בהליך מיוחד שעניינו פתיחת הדלתות**.”

(כל ההדגשות הוספו למעט אם נאמר אחרת- הח"מ).

19. ובבש"פ 6878/98 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל ואח' (טרם פורסם, ניתן ביום

12.1.99) קובע כב' השופט קדמי בסעיף 2 לפסק הדין:

"ג. קבלת רשות לפרסום (להלן: רשות פרסום) – מלא או חלקי – של פרטי דיון המתקיים ב"דלתיים סגורות", נעשית על ידי הגשת בקשה מתאימה למוטב שהורה על קיום הדיון בצורה זו. לנוכח כלליותו של איסור הפרסום – החל, כאמור, על "כל אדם" – יש מקום להניח, כי "כל אדם" שיש לו "ענין" בכך, רשאי להגיש בקשה לקבלת רשות פרסום; ופשיטא, שהמבקש רשות פרסום צריך להצביע על קיומה של "עילה טובה" למתן הרשות. בית משפט הדן בבקשה כזו, יעמת את האינטרס העומד בבסיס ההחלטה לקיום הדיון ב"דלתיים סגורות", נגד האינטרס שלמענו או בשמו מתבקשת הרשות; וההחלטה בבקשה, תהיה תולדה של איזון בין האינטרסים.

ד. במצב דברים זה, עתונאי – שנוכחותו באולם הדיונים חיונית למימושה של זכות היסוד של פומביות הדיון – רשאי לבקש רשות פרסום כאמור, מכוח זכותו של הציבור לדעת; ובית המשפט ידון בבקשה כזו ויחליט בה, אגב עריכת איזון אינטרסים כאמור לעיל.

ה. הדיון בבקשת רשות פרסום כאמור, מהווה הליך "עצמאי" ונפרד מן ההליך נושא הדיון בתיק העיקרי, פלילי או אזרחי; והוא מתנהל במסגרתו של ההליך העיקרי כ"הליך נילוהו". מוגשת הבקשה על ידי מי שהוא "זר" להליך העיקרי, יזומנו לדיון בה גם הצדדים להליך העיקרי; וכאשר מדובר בהליך שהמדינה אינה צד לו, רשאי בית המשפט לצרף לדיון בבקשה למתן רשות פרסום גם את היועץ המשפטי לממשלה."

20. למבקשים אינטרס ממשי בשאלת הפרסום או אי הפרסום ולציבור עומדת "זכותו לדעת". כפי שקבע

בעבר בית המשפט העליון בדנ"א פלוני נגד ד"ר אילנה דיין אורבך ואח' (פורסם בנבו, 18.9.14): ::

"חשיבותה של העיתונות אינה מתמצה במתן ביטוי לדעות שונות. אחד מתפקידיה העיקריים הוא דיווח על אירועים, עובדות ותהליכים המתרחשים בחברה. יש לזכור כי הבאת מידע לרשות הרבים אינה מסתכמת בהכרח בדיווח פסיבי על אירועים. אחת הפונקציות החשובות של כלי התקשורת השונים היא חשיפתם של אירועים ועובדות שאינם גלויים לעיני כל ואשר מצריכים לעיתים עבודת תחקיר. פרסומים מסוג זה מסתמכים לא פעם על מקורות שאינם פומביים או רשמיים ועשויה להיות בהם תועלת ייחודית לשיח הציבורי. זהו פועלה של העיתונות החוקרת. על תפקידה זה של העיתונות נאמר כי: "The press discharges vital functions as a bloodhound as well as a

”watchdog” (חוות דעתו של Lord Nicholls ב- [1999] UKHL Reynolds v. Times Newspapers Ltd., [1999] 4 ALL ER 609, 45 (להלן – הלכת ריינולדס)). דיווח כזה מוביל לא פעם לחשיפת מידע המצריך טיפול משפטי, משמעותי, אתי או אחר בידי הרשויות המוסמכות לכך. בשונה מכפי שנקבע בעניין עתון הארץ הראשון, לטעמי אין די בהבאת המידע לידי הרשויות, ולרוב ראוי כי המידע יובא גם לידיעת הציבור, על מנת שיוכל לגבש עמדה ביחס אליו ולכלכל את צעדיו בהתאם. הדבר אף מהווה תנאי הכרחי לשם התפתחותו של ”שוק דעות” חופשי, הנחוץ לתפקודה התקין של הדמוקרטיה. בנוסף, לא פעם טמונה חשיבות רבה דווקא בהיבט הציבורי של אירועים מסוימים, וזאת כהשלמה לטיפולן של הרשויות או כתחליף לו. מעבר לכך, שיח ציבורי בעניינים שבסמכותן של הרשויות חשוב גם כדי להבטיח את התנהלותן התקינה ואת שקיפות מהלכיהן. ” (פסקה 53 להכרעתו של כב' הנשיא גרוניס).

21. בנוסף, הרי שביסוד בקשה זו עומדים כללים וזכויות יסוד, שהינם מאושיות החברה הישראלית. כללים ועקרונות המעוגנים גם בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו והכוללים את חופש הביטוי, חופש הפרסום, חופש העיתונות וזכותו של הציבור לדעת.

22. בסעיף 8 לחוק היסוד הנ”ל נקבע כי ”אין פוגעים בזכויות שלפי חוק-יסוד זה אלא בחוק ההולם את ערכי מדינת ישראל, שנועד לתכלית ראויה ובמידה שאינה עולה על הנדרש או לפי חוק כאמור מכוח הסמכה מפורשת בו”. ”כל רשות מרשויות השלטון” (נכתב שם- בס’ 11) ”חייבת לכבד את הזכויות שלפי חוק יסוד זה”.

פומביות הדיון

23. סעיף 3 לחוק היסוד השפיטה קובע את עקרון היסוד לפיו ”בית המשפט ידון בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם בית המשפט הורה אחרת לפי חוק”. גם סעיף 68(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ”ד – 1984 (להלן: ”חוק בתי המשפט”) קובע כי ”בית המשפט ידון בפומבי”.

24. עקרון פומביות הדיון ”הינו אחד העקרונות החוקתיים המרכזיים שביסוד שיטת המשפט שלנו. בשמירתו טמונה, כידוע, אחת הערובות העיקריות לתקינותו של ההליך השיפוטי, הן בתחום עשיית הצדק ובירור האמת, הלכה למעשה, והן בתחום מראית פני הצדק קבל עם ועדה” (ע”פ 353/88 וילנר נ’ מדינת ישראל, פ”ד מה(2) 444, 451; ע”א 5185/93 היועמ”ש נ’ מרום, פ”ד מט (1) 318, 341).

25. ביסוד עקרון פומביות הדיון עומדים עקרון חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת, פומביות הדיון מאפשרת לציבור לקבל מידע על פעילות הרשויות הציבוריות ובהן בתי המשפט ושמירה על עקרון פומביות הדיון חיונית לתקינות ההליך השיפוטי ולביצור אמון הציבור בבית המשפט (ע"א 2800/97 ליפסון נ' גהל, פ"ד נג(3) 714, 718; ע"א 4963/07 ידיעות אחרונות נ' פלוני, 27.2.08, וסקירת הפסיקה שם).

26. בפסיקה הישראלית, נמצא הלכות רבות המדגישות את חשיבותם של חופש הביטוי, הפרסום וזכותו של הציבור לדעת. על בית המשפט לשקול ולאזן, על פי הנסיבות, ותוך הפעלת שיקול דעת מעמיק, בין האינטרסים והזכויות העומדים על הכף (ר' בג"צ 258/07 ח"כ זהבה גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת ארועי המערכה בלבנון 2006 (ניתן ביום 6.2.07) (להלן: "בג"צ גלאון")).

יפים וחשובים לענייננו דברי כב' הנשיא (כתוארו דאז), השופט שמגר, בבג"צ 806/88 UNIVERSAL CITY STUDIOS INC ואח' נ' המועצה לביקורת סרטים ומחזות ואח', פ"ד מג (2) 22 בעמ' 27-28:

"על מנת שתהיה משמעות לעיקרון של חופש הביטוי, יש לנקוט דרך של ריסון ממשי בעת קביעת הסדרים כלשהם, הכובלים או מסייגים זכות זו. משמע, למען מטרה זו יש להעניק מעמד מוגן מיוחד, השומר על קיומה של החרות כדי שלא תצטרך לסגת מפני כל עקרון נוגד... 'אפיו המתואר של חופש הביטוי כזכות בין זכויות היסוד החוקתיות מעניק לו מעמד על-משפטי. החובה לקיימו הוא בגדר קו מנחה, שלפיו מגבשים וצרים צורתם של חיקוקים ובוחנים חוקיות פעלן של רשויות שלטון... סיכומו של דבר, אמת המידה על פיה יש להציב את השמירה על חופש הביטוי כראש וראשון בשיקולים כאשר זכות זו מתנגשת עם רעותה, מן הראוי שתבוא לידי ביטוי מלא לא רק עת מתווה המחוקק הוראותיו של הדין לנסיבות בהן נבחנת מהותו והפעלתו הלכה למעשה."

כך נקבע גם בע"פ 353/88 גניה וילנר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה (2) 444, בעמ' 450:

"עקרון פומביות הדיון הקבוע בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובסעיף 68 לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), תשמ"ד - 1984, הינו אחד העקרונות החוקתיים המרכזיים שביסוד שיטת המשפט שלנו. בשמירתו טמונה, כידוע, אחת הערובות העיקריות לתקינותו של ההליך השיפוטי, הן בתחום עשיית הצדק ובירור האמת, הלכה למעשה, והן בתחום מראית פני הצדק קבל עם ועדה."

ובע"א 5185/93 היועץ המשפטי לממשלה נ' רינה מרום, פ"ד מט (1) 318 קובע בית המשפט בעמ' 340-341:

"עקרון פומביות הדיון המשפטי הוא עקרון יסודי חוקתי בדין ישראל... לא אנו המצאנו עקרון יסודי זה והרי הוא עימנו עוד מימי קדם. זקני העדה והשופטים משכנם היה בשער העיר ואת העם שפטו לעיני כל... בית המשפט יישב וידון בפומבי, וכדבר חוק היסוד לא יהיה יוצאים לכלל אלא אם נקבע אחרת בחוק או אם הורה בית המשפט אחרת לפי חוק.... את היוצאים לכלל הפומביות יש לפרש על דרך צמצום ולעולם תיטה הכף אל עבר פומביות הדיון."

וברע"פ 5877/99 פלוגית נ' מדינת ישראל, פ"ד נט (2) 97, (2004), נקבע כי:

"ראש וראשון בענייננו הוא עקרון פומביות הדיון המשפטי. עיקרון זה - הקשור בטבורו בחופש הביטוי ובחופש התקשורת - מן העקרונות הנפילים הוא במשפטנו, ומורה הוא אותנו כי דיון משפטי יתנהל - על דרך העיקרון - בפומבי. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן נסטה מעקרון הפומביות"

27. מעקרון פומביות הדיון נגזרת הזכות לפרסם דברים שנאמרו והתרחשו בבית המשפט. "לעקרון פומביות הדיון שני פנים: האחד, ניהול הדיון בדלתיים פתוחות, כך שכל אחד מן הציבור רשאי לנכוח בדיון; והשני, היתר לפרסם ברבים את תוכנם של הדיונים כחלק מזכות הציבור לדעת" (בג"צ גלאון לעיל; ע"פ 11793/05 חברת החדשות הישראלית בע"מ נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 5.4.06).

28. פגיעה בעקרון פומביות הדיון אפשרית רק מכוח עיגון מפורש בחוק. איסור פרסום של הליכי משפט שנוהלו בפומבי טעון אף הוא עיגון מפורש בחוק (ע"א 4963/07 הנ"ל). מעקרון הפומביות ומהזכות לפרסם את הנאמר ומתרחש בבית המשפט נגזרת גם הזכות לפרסם גם את זהות הצדדים: "זכותו הבסיסית של כל אזרח לדעת, ללמוד ולחקור את המתרחש בתוך אולם בית המשפט... כמו גם את זהות השופט היושב בדיון, את זהות בעלי הדין ואת טיבה של ההכרעה השיפוטית" (בש"פ 2484/05 דוד פרי נ' מדינת ישראל, 18.7.05; על"א 1368/04 אפרתי נ' לשכת עורכי הדין, 19.10.04).

29. אומנם חרף מרכזיותו וחשיבותו של עקרון פומביות הדיון, עקרון זה אינו מוחלט אלא יחסי ויש שעליו לסגת מפני זכויות ואינטרסים נוגדים. בסעיף 8 לפסק דינה של כב' הנשיאה ד' ביניש בבג"צ גלאון לעיל, נקבע כי "בהתאם לסעיף 3 לחוק יסוד השפיטה, ניתן לפגוע בעיקרון פומביות הדיון בהליך שיפוטי רק באמצעות הוראה מפורשת בחוק או על ידי הוראה מפורשת של בית המשפט שניתנה על פי חוק...".

30. "ברם, בהתנגשות בין זכויות מתחרות לבין עקרון פומביות הדיון, שביסודו כאמור גם חופש הביטוי, נשמר לעקרון פומביות הדיון מעמד בכורה של 'זכות עילאית'.. מקום שבו נתון לבית

המשפט שיקול דעת לאסור פרסום פסק דין או לפגוע בדרך אחרת בעקרון הפומביות 'לעולם תטה הכף אל עבר פומביות הדיון' (ע"א 2800/97 הנ"ל).

יש להורות על התרת הפרסום

31. הגם שבית משפט נכבד זה נמנע מפרסום שמותיהן של המערערות בשל החשש של "אפקט המצנן" להגשת תלונות בעבירות מין (פסקה 94 להכרעתו של כב' הש' עמית), הרי שדווקא בהליך זה ראוי שיותר הפרסום המתבקש, והכל כמפורט להלן:

32. ברע"פ 5877/99 יאנוס נ' מדינת ישראל, פ"ד נט (2) 97 (2004) (להלן: "עניין יאנוס") ואף בית משפט נכבד זה התייחס אליו, נדונה סוגיית פרסום שם מתלוננת בעבירת מין לאחר שהנאשם זוכה מכל העבירות שיוחסו לו ושנמצא שגרסתה שיקרית. (סחיטה באיומים, מעשים מגונים, שימוש לרעה בכוח המשרה, הטרדת עד ואיומים) ושנמצא שגרסתן נמצא שיקרית.

33. בית המשפט שם סקר את השיקולים בסוגיית פרסום שם המתלוננת, כאשר ציין, כי יש לגונן על המתלוננת ולמנוע פגיעה בה ובפרטיותה וכן לעודד נפגעות עבירות מין לפנות לרשויות האכיפה ולהתלונן כדי להגן על הציבור מפני עברייני מין, ומאידך כאשר התברר כי המתלוננת לא הייתה כלל קורבן של אלימות אין כל טעם והיגיון להמשיך ולגונן על המתלוננת ויש להוקיע את המתלוננים- לשווא ולהרתיע את הרבים שלא יתפתו ללכת בדרך הרע ולפרסם את שמה של המתלוננת. אך בהקשר זה הובא החשש שמא פרסום שם מתלוננת או מתלוננת שווא ירתיע מתלוננות אמת מלהתלונן.

34. "בעניין יאנוס נטתה כף המאזניים אל עבר אי-פרסום שמה של מתלוננת שנמצאה בלתי מהימנה, מתוך הנחה כי ברוב המקרים, הנזק החברתי הנגרם מהרתעת מתלוננים צפוי להיות גדול מן התועלת הציבורית המופקת מהוקעה של תונות שווא. לצד זה הובהר כי לא מדובר בכלל גורף, וכדברי הש' חשין: "אין פירוש הדברים כי גם במקום שבו יצא נאשם זכאי בדינו, נותר על כנו – בכל מקרה ובכל נסיבות שהן – צו איסור פרסום שמן של מתלוננות. ואולם גם זו אמת, שעד אשר נורה על ביטול צו האוסר על פרסום שמותיהן של מתלוננות, נשקול היטב-היטב מה נזק עלולה החלטתנו להביא לרצונן של מתלוננות-בכוח לחשוף עצמן לניסיון המכאיב של תלונה על עבירת מין." (סעיף 75 להכרעתו של כב' הש' עמית).

35. בית משפט נכבד זה עמד בפסק דינו על כך שהפרשה נשוא הליך זה הינה פרשה חריגה הנגועה בתלונת שווא מובהקת שנרקמה בזדון ושהנסיבות בה ייחודיות.

"לאחר בחינה מדוקדקת של הפרשה, הן במבט כללי והן לפרטי-פרטים, התברר כי המערערות שיתפו פעולה להכפיש את שמו של אורי ולייחס לו עבירות מין חמורות. הוכח במידה מספקת של ודאות, ומעל לרף הנדרש בהליך זה, כי המדובר בעלילת שווא וכי ההאשמות חסרות שחר...כמעט כל פרט בפרשה מלמד על 'תפירה' של תלונות 'יש מאין', החל בחוסר מהימנות בסיסי... וכלה במניע הזדוני הגלוי לעין ובחשיפת 'תכנית הנאנסות'... לאחר שהוחלט לסגור את תיקי החקירה המשטרתיים, המשיכו המערערות (מלבד ט') לפעול בדרכים שונות ומשונות על מנת להפיץ את טענות הכזב המכפישות את שמו של אורי. יאמר בצער, כי פרשה זו לא תרמה, בלשון המעטה, לקידום ההגנה על נפגעי עבירות מין. לא לחינם חזרתי והזכרתי פעם אחר פעם כי ההלכות לבחינת מהימנותם של נפגעי עבירות מין עומדות על מכונן. לצד זאת, מטריית ההגנה, הגמישות והאמפתיה השמורה למתלוננים בעבירות מין, איננה נפשרת גם על מי שהוכח בבירור שהוא בדה מליבו אירועים במטרה לפגוע באדם אחר." (פסקה 86, כב' הש' עמית).

36. כפי שניתן לראות בעניינו החוק - ובכלל זה הענקת צו איסור הפרסום על שמותיהם ופרטיהם של נפגעי עבירות מין, אינו בא להגן על מי שביקש לרקום עלילת שווא ושאינו נפגע עבירת מין או שתלונתו היא תלונת שווא שהוגשה בזדון. יפים בהקשר זה דברי כב' הש' עמית בפסקה 95 לפסק הדין:

"מי שעוסק במאטריה הרגישה והכואבת של נפגעי עבירות מין יודע כי רבות מהנפגעות אינן מתלוננות כלל, וכי אחוז נכבד של התלונות הוא אמת לאמיתה. אך כפי שכתבתי הפסקה 76 לעיל, **באותם מקרים נדירים ומובהקים בהם נרקמה עלילת שווא, עלינו להתנער מפני שימוש לרעה באותם כלים עדינים ורגישים, שהחוק והמשפט מעמידים על מנת להגן על נפגעי עבירות מין.**"

37. המערערות עשו שימוש לרעה בהליכי בית המשפט ובתמיכה הציבורית-החברתית המבקשת להוקיע מתוכה עברייני מין, ותוך ניצול אווירה זו העלילו המערערות עלילת שווא בזדון להאשמת אדם בעבירה של אונס ולמתגו כ"אנס סידרתי". בהקשר זה, יש לציין כי לאחר מתן פסק הדין ביום 21.3.16 עדכן פרקליט המדינה את הנחיה מס' 2.5 – "מדיניות פתיחה בחקירה והעמדה לדין בגין חשד למסירת אמרה או עדות כוזבת או סותרת בחקירה או במשפט ובגין סירוב להעיד", הרצ"ב **ננספח 5**, כי ככל שיתעורר חשד לעלילת שווא בקשר עם עבירה פלילית, הרי שעניין זה יועבר לחקירת המשטרה.

38. כאמור, פומביות הדיון כולל גם את פרסום זהות בעלי הדיון, כפי שנקבע בבש"פ 2484/05 פרי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.7.2005):

"...אין חולקין שפומביות הדיון המשפטי, במובנו הרחב הכולל הן את קיום הדיון המשפטי באופן הפתוח לציבור הרחב והן במובן פרסום זהות בעלי הדיון, מהווה סימן היכר לשיטה משפטית בחברה דמוקרטית, שיטת משפט המזמינה את כלל הציבור להיחשף לפעולותיה, ללמוד אותן, לבקרו ולהעריכו. פומביות הדיון חיונית היא. כך יכול כל אזרח להיחשף להליך המשפטי, בין אם עניינו בהליך הנו אישי ובין אם התעניינותו נובעת מכל טעם אחר. זכותו הבסיסית של כל אזרח לדעת, ללמוד ולחקור את המתרחש בתוך אולם בית המשפט, בטרקלין בו דנים על החטא ועונשו כמו גם את זהות השופט היושב בדיון, את זהות בעלי הדיון ואת טיבה של ההכרעה השיפוטית" (פסקה 4 להחלטתה של השופטת ע' ארבל; וראו גם [בש"פ 5153/04](#) פלוני נ' ידיעות אחרונות [פורסם בנבו] (20.6.2004); [בש"פ 4814/05](#) ביטאר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.7.2005); [ע"פ 2137/14](#) הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' חנקישיב [פורסם בנבו] (10.4.2014); [רע"פ 4755/15](#) שינברג נ' משטרת ישראל [פורסם בנבו] (16.7.2015))."

39. בכל הכבוד נראה, כי המערערות בחרו בודיעין להפר את צו איסור הפרסום ובכך אף הסכימו להסרת צו איסור הפרסום על שמותיהן ופרטים שעשויים לזהותן. הנה כי כן, משהעוררות הסכימו לפרסום שמן בין במפורש ובין מכללא על דרך התנהגותן, הרי שיש להיעתר לבקשה.

40. אין צורך להכביר מילים בחשיבות אמון הציבור בבתי המשפט. עמד על כך כב' הש' ברק [כתוארו אז] בבג"צ 732/84 ח"כ יאיר צבן נ' השר לענייני דתות, פ"ד מ (4) 141, בעמ' 148:

"אמון הציבור ברשות השופטת הוא הנכס היקר ביותר שיש לה לרשות זו. זהו גם מנכסיה היקרים ביותר של האומה. ידועה אמרתו של דה-בלוק, כי חוסר אמון בשפיטה הוא תחילת סופה של החברה (מצוטט אצל KIRCHHEIMER, O. (1961) POLITICAL JUSTICE (PRINCETON). ודוק: הצורך באמון הציבור אין פירושו הצורך בפופולאריות. הצורך להבטיח אמון פירושו הצורך לקיים את תחושת הציבור, כי ההכרעה השיפוטית נעשית באופן הוגן, אובייקטיבי, ניטראלי, ללא נטייה. לא זהותם של הטוענים אלא משקלם של הטוענים הוא שמכריע את הדיון. משמעותה ההכרה, כי השופט אינו צד למאבק המשפטי, וכי לא על כוחו שלו הוא נאבק, אלא על שלטונו של החוק."

ובהמשך שם בעמ' 149:

"אמון הציבור, מטבע מהותו, אינו נבחן על-פי תחושתו הסובייקטיבית של השופט, כי הוא פועל בהגינות. אמון הציבור נבחן על-ידי השופט על-פי אמות

מידה אובייקטיביות. אין זה מספיק, שהשופט עצמו סבור ומשוכנע, כי פעל באופן עצמאי וללא נטייה. עליו להיות משוכנע, כי אותן עצמאות, הגינות וחוסר נטייה הן גם מראית פני הדברים. **הגינות צריכה לא רק להיעשות אלא גם להיראות. לעניין אמון הציבור, מה שלא נראה גם לא נעשה.**"

41. ולסיום יפים לעניינו דבריה של כב' הנשיאה ד' בייניש מסעיף 17 לפסק דינה בבג"צ 5917/97 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' שר המשפטים ואח' (ניתן ביום 8.10.09):

"דיון פומבי מהווה סימן היכר לשיטה משפטית בחברה דמוקרטית, הפותחת את שעריה ומזמינה את כלל הציבור להיחשף לפעולותיה, ללמוד אותן, להעריך אותן ולהעבירן תחת שבט הביקורת (ראו בש"פ 2484/05 פרי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 18.7.2005)). עקרון פומביות הדיון נועד להבטיח, כי המידע על אודות ההתרחשויות באולם בית המשפט ועל אודות פעולותיה של הרשות השופטת יהיה גלוי לציבור ויאפשר שקיפות, פתיחות וביקורת ציבורית. לפיכך, יש לראות בעקרון פומביות הדיון תנאי הכרחי לתקינותה של מערכת המשפט כולה ולהבטחתו של אמון הציבור בה, ומכאן החשיבות שיש לייחס לאופן מימושו הלכה למעשה (ראו גם בג"ץ 258/07 ח"כ זהבה גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אידועי המערכה בלבנון (טרם פורסם, 6.2.2007)..."

42. לאור המקובץ לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד להסיר את צו איסור הפרסום שניתן בהליך שבכותרת.

43. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה.

מנחם אברהם, עו"ד
מ.ר. 50305

יורם מושקט, עו"ד
מ.ר. 6221

י. מושקט, משרד עורכי דין
ב"כ המבקשים

תל אביב, היום ג' ניסן תשע"ו (11 אפריל 2016).